

Выходить во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы (кромѣ рускихъ сант.) о 5-й год. поп. Литер додатокъ „Библіотеки найзnam. повѣстей” выходить по 2 печат. аркуш кож., ого 15-го и послѣднаго дня каждого мѣсяца. Редакція: Администрація подъ Ч. 44 улицы Галицкы. Рукописи засыпаются лишь на попереднє застереженіе. Оголошенія принимаются по цвѣтѣ б. кр. бѣлъ однога строчкою печатною, въ рубр. „Надоблане” по 20 кр. к. в. Реклама и неопечатаніи вѣлькою бѣлькою отъ порта. Представу и кибереты принимаютъ: У Львовѣ Администрація „Дѣла”, У Вайды Назаренстейн & Vogler, Wallischgasse 10; M. Duke, Kiemergasse 13; G. L. Daube & Co., Singerstrasse 11 а; Rudolf Moosse; F. A. Richter Nibelungenstrasse 4. Въ Франкфуртѣ М. Назаренстейн & Vogler, E. L. Daube & Co. Въ Париже Агенс Наша. Въ Россіи Редакція „Кіевской Старинѣ” въ Кіевѣ, почтовы уряды и „Газети Бюро” В. F. Зама въ Одесѣ Дерибасовская ул., д. Ради 9.

Дѣло

Съ днемъ 1 (13) цвѣтня зачинается II. четверть-рѣкъ сего рѣбочного выдавництва „Дѣла” и „Библіотеки найзnam. повѣстей”. Просимо о выработаніи залегостей и скорѣ отновленіе предплаты.

Новоприступающій П. Т. Предплатники „Библіотеки найзnam. повѣстей” поддержать за доплатою I зр. початокъ повѣсти Додата „Набобъ” (17 аркушъ).

На слѣдующій четверть рѣкъ будемо высыпать лиши титулъ П. Т. Предплатникамъ, которымъ предплата ще не скончилася.

Борба о права конституційнї.

II.

Попередно мы вже сконстатували, якъ несовѣтно обійтися частини прасы польської — именно органи верховодичихъ круговъ польскихъ — супротивъ закazu, выданого громадѣ Пронатынъ уживати руского письма въ урядовѣй переписцѣ, — нынѣ хочемо сконстатувати таку же несовѣтностъ супротивъ перешкодъ, ставленыхъ рускимъ читальнямъ. Въ той же забравъ голось краковскій „Czas”, умѣщаючи дописъ зд. Львова, повну неправды и клеветъ на Русиновѣ.

Попередь всего „Czas” дуже злобиться, що въ остатніхъ часахъ знайшлися въ польской журналистицѣ органи (а пѣс бѣль то до „Kurjeg-a Lw.”), котрій потуято зъ рускихъ часописей кривды рускій и тымъ чиномъ надають имъ розголосу, коли тыличасомъ тій кривди повинно замовчувати (звѣстна засада станчиковѣ: „ubijać milczeniem”). Черезъ то, що польска праса виаволькає кривды рускій на ширше форумъ, терпить справа „pago-dowa”, бо піемецкій газеты, звѣщаючи о тыхъ кривдахъ, покликуются на жерело польське, отже супротивъ Поляківъ автентичне. Оттакъ органъ станчиковѣй переходить и до самой справы читалень.

„О рускихъ читальняхъ — пише „Czas” — буда мова въ Собій на остатній сесії. На заради пос. Романчука, що рядъ спінене розвѣй тої пожвачтою вистутуції, отповѣдь реірезентантъ риду д-ръ Ратнеръ колькома словами, але такъ трафно, що обжаловануа оторона не знайшла на то отповѣді. Д-ръ Ратнеръ заявивъ, що рядъ узнає цѣль народныхъ читаленъ, коли мають заниматися только шарельємъ здоровою просвѣтъ мѣжъ сельськими людомъ, похвальною и гденою воякою подпоры... Але з другої сторони властъ не позволяетъ на то, щоби підъ видомъ народъ читаленъ розвивало пропаганду, або замѣтъ образувати и просвѣчувати, деморализовано членовъ. Послы рукої не зажадали бѣль д-ра Ратнера близшого умотивованія піднесеною закиду. Коли-бы були то ученици, мали-бы були фактически полоненіе, що ділкі читальни служать головно цѣлью политичнимъ, що удержануть выдавництва ѿ скрайними тенденціями або неморалічного змѣсту, що отбуваються тамъ виклады и мовы підбурюючі до незгоды, що наконецъ підуть екоцеси, заневолюючі власть публичної безпеки до інтервенції, не належать до рѣдкихъ виномъ. Такихъ неправильностей власть терпѣти не може и того явно нѣкто не зваживъ бы жадати. Дальше нарікають на розлоды що до автентичности підписань основателей читальни. Зробленій спостереженіи и тутъ наказують остеріжностъ. Подана вилывають шаблонові, съ підписами, не даючи досыти порука, чи підписаній мають сїйдомбість рѣкъ, чи они только фігуранти. Були выпадки, що статутъ читальни, принятый властю, не мѣгъ бути доручений міністру освіти, бо підписаній особи виреклося підписанії. Були підписаніи малозімії, не маючихъ сїйдомбість и поясняючи о стоваришенніяхъ. Бувало, що власть спостерегла у старшини громадскон формальну неохоту до читальни, бо она розвиває дармованье та бѣльканье молодшого покоління бѣль тяжкихъ враць господарокъ. Режисерія (т. е. інтелігенція рука) неможе предпринять пілкіхъ мѣръ, бо не чує землї підъ

ногами, а щоби „пофольгувати” свою нездоволеню, пише до підписаній до рускихъ газетъ о незаконностяхъ въ т. д., пише бѣльше, нѣкъ коли-небудь, бо бачуши змѣнений вѣтеръ въ діяльнихъ кругахъ (т. е., що „Kur. Lw.” хотує факты кривды рускихъ), чеслитъ на легкодушній и підпору.

Наводимо сюю статью зъ „Czas-u” въ позній основѣ, на поученіе нынѣшнього а въ память будучимъ родамъ рускимъ, якою польский „станчик” дыхають злою супротивъ розвою просвѣтъ руского народу! Колько въ тоймъ комунікатѣ низької зависти, колько клеветъ! Але-же нехай живе засада, такъ добре выпрактикована въ примѣненію до Русиновѣ: „Calumniare audacter, semper aliquid haeret!” Приглянемо трошка близше тому комунікатови.

Замѣти на уваги Поляка.

IV.

Мы знаємо, що унія Люблинська въ Гродѣ розвочалася, — она тамъ, рѣво правосильно, и закінчилася, бо вже нѣкто не заперечить, що хто має право угоду робити, той має право ви и знести.

Унію постановили делегати Польщѣ и Латви, — рѣво и делегати Польщѣ и Литви знесли би, дегтувшись Литву и Русь Россіи.

Історія подала намъ такожъ діяльний трактать, де сказано: „Для утвердженія вівімного пріяння Его Величеству король польський и Станы рѣчи-посполитої формальными и торжественнымъ способомъ уступають россійской імператриці и її наслѣдникамъ... все, що після сего трактату Россія належати повинно, т. в. землї и уїзы вѣ всѣмъ, що тамъ находиться, съ піддаными и мешканцами, убъльняючи ихъ бѣль присяги на вѣраності Коронъ... Король за себе и своїхъ наслѣдниківъ и генеральни Станы откалились на вѣчній часы бѣль всіхъ посягань на тій землѣ.”

Такъ не ми вносимо познчну унію, — знесли ви король и Станы рѣчи-посполитої польской.

Але-же замѣтить що, що се сталося підъ натискомъ силы. На то отповѣдь: Мы вѣрили трактатови Люблинському, котримъ унія постановлено, не випаде не вѣрити и трактатови Городельскому, котримъ її знесено. О насилію можна-бы вже говорити скорше при трактатѣ съ Прусами. Бувало віровадѣ натискъ и при трактатѣ съ Россією. Саверсь и просять и грохинь, особливо жъ натискаю чѣрвонцами, котримъ делегаты оперти не могли.

Але-же и при унії Люблинській не було бѣль натиску: грежено отбораньемъ старостъ, урядовъ и маєтківъ.

Не входжу въ то, чи делегаты польской тії землї прогуляли, чи по просту спородали, — конецъ концемъ отступленьемъ земель и унія Люблинська закінчилася. Якъ же може она Руїновѣ обовіювати?

А що до угоды Городельской, котра надавала права привілії только шляхти обряду латинського, то туго несправедливостъ, якъ мы вже згадували, звѣсь ще Казимиръ IV, котрій привернувъ права политичнїхъ земель бѣль рознії вѣроисповѣданї.

Якъ-же можна повтаряти: Мавмо унія Городельскую и Люблинську, — іншої не треба! Інше питанье, чи унія Люблинська принесла Польщи щастье чи нещастье?

Поляки твердять, що унія Люблинська уgruntувала силу Польщѣ, и не дивно, бо ще и нынѣ знаходяться политики, котрій думають, що централізація есть найділовѣднійшимъ средствомъ — надати силы державѣ.

Історія свѣдчить противно: що Польща була сильна за федерацію съ Литвою и Русею, а бѣль часу унія Люблинської не мала спокою.

Нардѣръ рускій не мавъ голосу въ соймѣ и уніяхъ. Початкова федерація Польщѣ съ Литвою его не дотыкала, отже и мало обходила. Але по унії Люблинської пріїшла Русь въ близшу стичнѣсть съ Польщею и її елементами. Бо бѣль коли вачато перевораджувати засаду унії Люблинської, бѣль коли Слути вносили засаду: „Państwo stoi jednościa wiary”, бѣль коли по заведенiu унії церковной не стало вольності вѣры, коли до того настала нетерпимостъ обряду грекої и народності рускої, — давна любовь замѣнилася въ ненависть, повстає антагонизмъ межи Русинами и

Поляками, бѣль тогодь рускій підносишъ протесты противъ уніямъ, не на пасынкъ, але съ оружью въ рукахъ. Зрывались бурї, котрій потрасали підвалинами Польщѣ, не скрѣпляли ви, але селяни.

На підставѣ тогодь антагонизму сусѣди роблять проекти до розбору Польщѣ. Король Янъ Казимиръ пророкує подѣлъ Польщѣ, только-жъ бѣль думавъ, що запобѣгнєсѧ лиху, коли за жити єго выбируть короля. Король ще були, але то Польщѣ не ратувало, бо точить єї ракъ — фанатизмъ, защепленій Буяномъ.

Частъ за частюю отпадала, то однакожъ Поляківъ опамятає не могло. Наступили властивий „шемето тогї”, т. в. подѣлъ Польщѣ, — але анѣ першій, анѣ другій подѣлъ фанатизму не спинили. Поляки провадили тую саму політику въ решѣ, що перше въ цвѣль. Они руйнували Русь, доки не вруднували Польщѣ.

Поляки могли отновити унію Люблинскую въ красію значеню, признаньемъ рѣвонправности Русинамъ. Що то нестало, — не наша вина.

Куды довела давна політика — бачимо. Пора що почати політику нову, оперту на справедливості, а не ватирити, чи негувати факти, начеркненій по цвѣлій исторії.

Повтарю отже то, що ємъ я вже попредно и писавъ и говоривъ:

Пора, брати Поляки, залишити вашій претенсії на нардѣръ рускій. Пора, неуважати насъ за сырый матеріаль для народності польской. Пора, поважати нашій змагання до народного розвою. Пора, шукати не тої спорохнії, упавшиї звѧзи, аланії унію Люблинскую, але іншої опертої на справедливості, котра єдино може провадити до обопольного добра.

Степанъ Качала.

Найтише число „Дѣла“ сконфіскувала ц. к. прокуратура. Видаемо другій накладъ, заповіючи мѣсце інкrimінованої статейки готовиль матеріаломъ.

Еміграントъ зъ Пруссії привабло до Галичини ѿ осені 1885 року 472 родинъ ѿ 1412 особами, котрій суть піддаными російскими и 163 родинъ, піддаными австрійскими. Всѣ они зважили помѣщеніе. Що хвіля приходить ѿ новій еміграції.

До Пастера до Парижа виїхало посолідніми дніми зновъ 9 особъ зъ латівскогого Бареста, покусанихъ окаженіемъ вовкомъ. Зъ помѣжъ покупанихъ такими же вовкомъ селянъ въ Смоленської губернії умеръ уже третій человѣкъ, мімо цінній курації. Себі фактъ застановивъ Пастера и бѣль почавъ доглядувати, що вовчі скаженія єтого бѣль оскандали.

Пастеръ думавъ укусанихъ окаженіемъ вовкомъ умирають мѣжъ 17 а 68 дніми бѣль хвілї укусенія, а изъ статистичнїхъ датъ, якъ зобразивъ Пастеръ, виходить, що на 100 укусанихъ умирало доси 82%. Пастеръ думавъ укусанихъ окаженіемъ вовкомъ защеплюти въ колькохъ мѣсцяхъ въ більші антидоту, якъ єсе робити от покупанихъ скаженіїмъ вовкомъ. Скаженій вовкъ кусає колька разівъ, а найбільше въ лицѣ и въ голову. Деякі хори прїїздять до него такъ покалѣчений на лицѣ, що не можна на нихъ дивитися. Селянє зъ Смоленської губернії прїїхали були до Пастера вже съ ознаками скаженіїмъ и для того, здається, курації не зовуться повелася. До теперъ обірano на інститутъ Пастера бѣль міліота франківъ. Деякі учени голосять зовсімъ інші методы лічення скаженіїмъ; и такъ жає одинъ докторъ, що найпевнішімъ лікомъ на тую слаботу єуть сильні поти. Часою пашуть такожъ про лікарьвлохіопівъ, котрі лічать зільськъ або якимиє порошками.

„Народна Торговля“ въ Рогатынѣ.

Дописъ зъ Рогатына.

„Takheсenky, bezъ гомону“ зробили підтримоти рогатынській въ сїмъ роцѣ величаний поступъ въ своїй органічнїй роботѣ, гдній власуженого признання и наслѣдованія. Вже съ кінець мин. року при устроюнні прегарного вокально-музикального вечера дали наглядний доказъ жизненнїї своїї силы, — але сего-рочніхъ вѣдъ дало бѣльше вѣльше.

Рогатынѣ — якъ впрочемъ и неодно мѣсто Галичини — аже кишишъ жидовою. Жидова вияла въ свої руки цвѣлу торговлю и немилосердно висула соки изъ наси, вричихъ невразичихъ. Кромѣ одного маленького корінного склепу, не увишишъ вовколу заснованія рукої паралелькъ. Провізорія кіндітівъ, школи, рускій суть, Русинамъ ліхобокимъ прволугує право поїздити руку школу, а бѣльшоть членовъ Ради мѣсокъ не має цвѣти зачислитися до табору станицьківъ краковськихъ, то и рахунокъ дурсь ясный. Безъ потребы про то налікує „Dziennik Polski“ до опозиції противъ спрѣдливихъ жадань Русинівъ ліхобокихъ та ще при тоймъ виїнні зволу заснованія рукої паралелькъ кіндітівъ д-ру Гольдманові, бѣль звѣстно, ухвалила Рада мѣсокъ одноголосно открыла та паралельки на внесеніе проф. А. Вахніана при бюджетовѣй розправѣ въ 1884 р., а познайше зреалізовуло до трибуналу адміністрат

мбрами зробити повстанье и хотіли вирѣзати хлопівъ, но суть пусті, бо всюди люде про то розказують. Вчера (вівторокъ, 20 л. с. м.) казавъ одинъ позажий селянинъ — прїйша до хаты мої жінка и донька и стали сообѣ розказувати, що зъ Відня бѣтъ логосъ Освята прїйшовъ якъ съ пересторогомъ, щобъ нѣхто въ селянъ не вишовъ до костела въ велику суботу на ребурекцію, ажъ въ недѣлю великомъ на богослужебне, бо буде облога и повстанціи вирѣжутъ хлопівъ. Близше про сей листъ селянъ сей не знаетъ розказати. Кореопонентъ думаетъ про то, що бесовѣстій агітація межи народа не перестають, а противно, ширято чимъ разъ дальше.

На той тематъ розписалась и „Gaz. Narodowa“ зъ 17 л. с. м., и сконстатувавши рознородній подобній поголосокъ въ розныхъ повѣтахъ, почавши бѣтъ Вислы по Карпатамъ, приходить до пересвѣдченія, що інтелігенція польська повинна ширше заняться освітою людомъ. „Gaz. Nar.“ каже, що коли въ минувшому роцѣ рознеслись перші слухи о неспокойнихъ хлопівихъ въ повѣтѣ Пильзенському, то зъ табору станичниківъ кинено склакъ, щобъ про цѣле дѣло мовчати. Въ той лежала вся похиба, бо агіаторы (якъ?) — „Gaz. Narodowa“ не умѣє сказати) працювали въ той напрямѣ дальше, а ихъ змагають було, викликати „рухъ хлопіскій“. Ниній годъ вже мовчати про тѣ речі, противно, треба оглянутись за радикальными средствами санацийними. Органъ сей есть однакоже заедно того пересвѣдченія, що въ згаданихъ агітаціяхъ має свою руку Россія, подобно, якъ Бисмаркъ конспірувавъ съ Мадярами передъ битвою підъ Садовою. Мимо того „Gaz. Nar.“ приходить остаточно до пересвѣдченія, що ядро зла лежить таки въ суспільнихъ относинахъ населенія західної часті Галичини. Въ повѣтѣ Пильзенському, съ вимікою самою обывателю польськихъ и колькохъ „niedobitkow“ (банкротівъ), большими властителями земокъ суть жады, а ти не дають народовъ сельському нѣякому моральному проводу. Въ повѣтѣ Домбровському (коло Тарнова) есть всего чотирохъ чи пятьохъ обывателю польськихъ, котрій застувають селянъ въ справахъ політическихъ, автономическихъ, моральнихъ и інтелектуальнихъ. Не лучше отоять речі въ Тарновському, Тарнобжескому и Мѣлецкому повѣтахъ. На невеличкому числѣ обывателю сихъ повѣтівъ тяжить обовязокъ публичної працѣ, послованія въ Соймъ и Радѣ державної, адміністрація повѣтової, проводу въ касахъ задатковыхъ місцевихъ и центральныхъ, зембільства въ сполкахъ навѣт для торговій шкіръ, и т. д. Ихъ сини до того недостаточній и за всіма сими занятими не можуть они вже дбати о людѣ и его освѣтѣ. Духовенство латинське живе безъ всякої провідної здорової мысли и не отонть на высокости своєї задачѣ. Оно устроює лиши місії, котрій селянъ більше ще баламутятъ, а розумного труду надъ людомъ нема. Народъ ексальтований, але темний, и не звязаний нѣчимъ съ вищими верствами. Гармонія нѣяко! Де духовенство крихту рушилось и зъорганізувалось, тамъ тає організація вишла въ дусь катострофи. Любовь до народу нема. До того межи дворомъ а плебанію понѣяло якимъ холодомъ...

„Gaz. Narodowa“ заключає въ юнці, що нѣ шляхтичъ, нѣ більшій властитель земокъ, нѣ духовенство не въ силѣ довершати свою задачу въ нинішніхъ обставинахъ. До того потрібно — по мінію еї — ажъ новою громадкою організації, витворенія громадъ сполученихъ, въ котрьхъ бѣ дворъ проводивъ темними масами.

Въ розбѣрѣ сихъ ламентацій „Gaz. Narodowa“ входить трудно, бо по нашої думцѣ „Gazeta“ не влучила що въ ядро зла, съ вимікою уступу, въ котрому призначає, що нѣ шляхта, нѣ духовенство латинське не постідають любови до слого власного люду. Ої призабутій всімъ, безъ голосу и значенія, отоуненій бѣ публичного житя, темний и ексальтований, безъ захисту и опеки, мотаній егоїзмомъ політическихъ поєднаній — природно не довѣреють своимъ не ширмы опекувати, а навѣтъ звергається противъ нихъ непріязно. При тоймъ однакоже тѣшиться насть обявъ, що дзвінникарство польське, котре для насъ Русинівъ має підъ рукою толькъ спасенійній радъ, отямилось на видъ грозы въ власній хатѣ и, хотій ще не сїмло, починає розкрывать раны на організмѣ власного свого народу находить причину зла въ „єпархії суспільної“, доїс такъ величавої. Оно и крайній часъ збіти зъ хвісінії дороги и заняться серіозно своюмъ людомъ, крайній часъ покинути місії польській вибіръ культури роботу на Русі, а полюбита свого „schöpfera“. Medice, сага тѣ ірзим!

До „Dziennika Poisko-го“ доносять зъ Кракова: „Дуже тревожній надходить вѣсти зъ окраїнъ давніхъ округовъ: Тарнівского и Боянійского. Наймовѣрнійше выходить жерело агітації зъ Россії. Говорится голосно и явно о нападахъ и паленю дворобъ въ часѣ великомъ. Влади безпечності суть готовї, а воїско помѣщено въ повѣтовихъ мѣстахъ, якъ Бояни, Бжеско, одержало зъ тутешніхъ воїсковихъ магазиній острій патрони“.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Зъ палати пандовъ.) На позавчерашидмъ засданію палати пандовъ розбиралась справа бюджетова, під часъ котрої членъ палати Ремартра заявлявъ реформи податкові на

подставѣ робного роздѣленія податковъ. — Гр. Кевенгільдеръ доказувавъ знову, що не податки державнії пригнєтають народъ, але головно податки країнні, громадські и військові додатки до податковъ, о которыхъ часто не знали, де они подаються. — Мин. Дунаевскій признає потребу реформи податковъ, але заявляє, що тепері заходять ще дейки труднощі и якъ коли буде залагоджена угоди съ Угорщиною и скоро лиши относина економічнії трохи поправляються, предложито проектъ реформи податкової. Що до самого бюджету, то оказавъ министръ фінансовъ, що въ жалії держави нема преліминарія, котрій бы бувъ забезпечений бѣтъ воїніхъ пригодъ. Правительство однакоже старається господарити якъ найлѣпше. Маємо ту певність, що всі рѣщаючій держави європейські стараються держати миръ, поза тымъ однакоже не може нѣхто дати певною поруку.

Гр. Бломе домагався реформи школъ середніхъ и жадавъ, що 7 и 8 класу гімназій прилучити до університету. Єму отповѣдавъ министръ просвѣти и сказавъ більше менше тими самими словами якъ и въ палатѣ пословъ, що есть за реформою школъ середніхъ и за улекшеніемъ науки. За головну перешкоду до такої реформи уважає бѣтъ однакоже підѣль гімназії на низши и висши. Низши гімназія, сказавъ министръ, нині нѣкому не потрібна, хиба лиши однімъ фармацевтамъ. Даліго, кажа, треба на серію поставити пытаніе: Чи дастися и на дальше таки підѣль на низшу и висшу гімназію держати? На се пытаніе отповѣдавъ министръ просвѣти рѣшучо: Нѣ! Вирочѣмъ обѣцює якъ найкорочшу реформу не толькъ планомъ науковихъ, але таакожъ и реформу въ іншихъ напрямкахъ.

(Намѣстникомъ Дальматії) має бути іменованій, якъ доносять „Narod. Listy“ ген-майоръ Блажекевичъ, котрого вже завѣзано телеграфично до Відня. Блажекевичъ має бути родомъ Хорватъ, а его іменованіе викликало-бы вдоволеніе въ Дальматії.

(Въ міністерствѣ дѣлъ заграницьнихъ) розпочалися нарады въ спрѣвѣ отновлення австрійско-румунської угоды. Въ імені румунського правительства беруть участь въ сїй нарадѣ міністеръ дѣлъ заграницьнихъ Перекіде и мин. Гика. Зъ Будапешту доносять, що угода ся буде заключена ще передъ тымъ, закімъ дойде до конця дотеперѣшня умова, и що правительство румунське старається о залагодженії дефінітивної угоды а не якою провізорію.

Заграничній Держави.

На Балканѣ. Увага цѣлої Європи звернена тепері головно лишь на балканській півній островѣ, де вже сими днями мусати прїйти коаче до якогось остаточного поршнена. Симъ разомъ однакоже справа болгарська стапула на другомъ підїлѣя непорозумінніе мѣжъ Туреччиною а Грецією змінило найперше мѣсто. На звѣтоту отповѣдь греко-кабінету, вноситься Портъ зъ гадкою вислати до Греції ультиматумъ, по котрому вже певно наступила бы вѣйна. Говорено вправдѣ що о уступленію теперѣшнього кабінету грецького, але вѣсть ся доси ще не оправдалась и ледве чи оправдається. Такъ само говорять тепері, що мѣжъ кабінетами берлинськими и лондонськими отбувається жива вимѣна депешъ въ той цѣли, щобъ викупити енергично противъ Греції и змусити єї до розброяння; но ледве чи ся старанія двохъ найвищоввѣніїхъ державъ европейськихъ будуть мати якісь усївѣхъ. Греція не зважає на нѣякі погрозы и лагодито до вѣйни. Атенська залога має за осьмь днівъ бѣгъ вчера виїшти на границю а урядова газета оголошує законъ дотыкаючій збільшеніе воїсковихъ кадровъ. Пороблено вже все для приготовленія, щобъ воїско отновѣдно доцюнити и утворити скоро нову резерву. Дотеперѣшня воєнна сила, готова вже до вѣйни, виносить въ Грецію 85.000 людей а въ найкоротшому вже часѣ має бути поднесена до 115.000 людей. Міністеръ вѣйни виїхавъ вже дні 19 с. м. на границю до Тессалії въ цѣли перегляду войска. — Коли такъ Греція зможе явно до вѣйни и чимъ скорше организує армію, то акція позакудисова перенеслась, здавася, поспѣдніми дніми до Лівадії, де тепері перебуває царь Александеръ. Агенгія Гаваса доносять що рос. посолъ въ Атинахъ, Бізовъ виїхавъ до Лівадії, щобъ цареві подснити цѣлу ситуацію о сїмъ вїхавъ такожъ и воїсковий атache въ Конотантіополії має ще прилучитися до нихъ російського посольства Нелидовъ. Бізовъ виїхавъ на чотирнадцять днівъ. До его виїзду привезуть въ Атинахъ велике значеніе, позаякъ бѣще въ саму день вїзду довго конферувають съ Делінісомъ. Въ Лівадії має ще сен. суботу обѣти тайна ради підъ проводомъ самого царя, на котрому буде розбратається греке пытаніе. — Що до становища державъ європейськихъ супротивниць то мусати є и то занотувати, що англійське правительство видало окружникъ до терену мѣжъ 10 зъорганизованихъ сокіївъ. Атика, котре на частинѣ виїхавою, дас порожній велику помочь; она євтітися тимчасомъ въ баракахъ на ринку. Президентъ краевого суду бар. Шенкъ виїславъ до Стрия делегата, щобъ сїй виїдь, якъ сума потребна на земогу для погорѣвшихъ въ Стрию урядниківъ судовихъ. Слов'янський школъ Гікель виїхавъ такожъ до Стрия, щобъ пересвѣдчитися, якъ помочь потребна для тамошніхъ учителівъ. — Нині отримали ми ще дейки докладніїші вѣсти о розмѣрахъ нещастя и о школахъ жителівъ Стрия. Директоръ школи Голубовичъ сильно пошареній, дочка його такъ пошарена, що нема надѣї на уратованье її житя. Проф. Мисинському згорѣло 2.000 зр. въ облагощахъ. П. Лехіцкій, дуже поважна и ретельна християнська купецька фірма, отримавъ

їїді Румелії шарти свого вилыву. До російськихъ газетъ т. зв. славянофільськихъ доносять наявѣть, що въ цѣлій Болгарії настало такъ велике негодовань, що тамъ грозить нова революція. Вѣсти ѿ треба однакоже прїмати съ певною оглядностю, бо звестно, що російські „славянофили“ подносять всяку дробницю, котра служить имъ до ихъ цѣлі, до нечуваної величини. Того однакоже заперечити не можна, що агітація постороння розвинула особливо въ Восточної Румелії велику и кн. Александеръ буде, здається, зумішений знову туди побѣхати, щобъ жителівъ успокоїти. То однакоже треба признати, що здоромъ воляча части болгарського народу держиться крѣпко свого народного становища и попирає змагання князя. Въ поспѣдніхъ часахъ старалась постороння агітація виїскати противъ князя. Важне поясненіе болгарської справи подавъ перебувавши недавно у Відні кн. Александеръ гескій, батько князя болгарського, кореспондентомъ однієї берлинської газети. Оїтъ сказавъ, що крѣмъ Англії бажають ще такожъ Нѣмеччина, Австрія и Італія, щобъ теперѣшній ладъ въ Болгарії устоявся; лишь поступованье Франції есть трохи не певне и она здається клонитися на сторону Россії. Съ Портго єсть Болгарія въ якъ найлѣпшихъ бѣтностяхъ, а до Греції относится даже холодно. Въ загальномъ положеньї на вѣхѣ не єсть дуже небезпеке, якъ довго царь не охоче допустига вѣйни. Що до помирення цара съ княземъ болгарськимъ, сказавъ князь гескій кореопонентови, що може бути, що колись якісь монарха буде старатися въ интересахъ загальному позиціи цара съ княземъ, але ініціатива до сего не вийде нѣкоги бѣгъ родини князя болгарського. — Яко характеротику розумного поступованья князя болгарского треба єти и то вавести, що князь старається тепері зближитися до Сербії и називати съ нею дружній бѣгнис. Сему змаганю Англія дуже прихильна и почала, якъ кажуть, робити вже въ Бѣлградѣ старанія, щобъ таке зближеніе мѣжъ обоїмъ суїдними народами настушило. — Зъ Софії доносять, що тамъ має розпочатися процесъ противъ болгарського офіція Бацета, за шпигунство въ часі сербско-болгарської вѣйни. Якъ тепері показалося, вмѣшаний въ єю спрѣвѣ такожъ і сербський ексо-мітрополітъ Михаїль перебуваючий тепері въ Россії, котрый підѣль ту пору стоявъ въ звязи съ цѣлою групою шпигунівъ, що постановили бути зрадати болгарському войску передъ Сербією а оттакъ використати ситуацію въ антинароднихъ цѣляхъ.

— Русій театръ підъ дирекцією п. Борисова приїде при конці сего мѣсяця до Чернівцівъ, буде давати рускій и польській драматичній сплавленіхъ. — Запрошеніе. Щобъ подблатися въ Себескій Воскресенії Христ. „священникъ“ друженіемъ желаніемъ загрѣтихъ въ вишній працѣ около добра товариства запрошувамо сьмь всѣхъ Ви, членівъ найлѣпшихъ якъ і почетніхъ, щобъ звалитися въ комнатахъ товариства (при у. Е. К. цѣтия ч. 17 II. пов.) въ членіївъ збору для 20 л. цѣтия въ 12 въ полуднѣ. — Огъ В. Публіка якъ мѣсцева така и замѣсцева, захочати и нашихъ патріотичніхъ суперіяхъ, якъ найбільшої участі въ театральнихъ ставленіяхъ.

— Русій театръ підъ дирекцією п. Борисова приїде при конці сего мѣсяця до Чернівцівъ, буде давати рускій и польській драматичній сплавленіхъ.

— Запрошеніе. Щобъ подблатися въ Себескій Воскресенії Христ. „священникъ“ друженіемъ желаніемъ загрѣтихъ въ вишній працѣ около добра товариства запрошувамо сьмь всѣхъ Ви, членівъ найлѣпшихъ якъ і почетніхъ, щобъ звалитися въ комнатахъ товариства (при у. Е. К. цѣтия ч. 17 II. пов.) въ членіївъ збору для 20 л. цѣтия въ 12 въ полуднѣ. — Огъ В. В. Нагірний, голова; Ем. Бѣрзецький, замѣсцева.

— О. Іоанъ Чапельський, префектъ семінарія, жаєть декретъ на катихи на рускій і Парамовичъ на Львовѣ. При систематизації телівъ сїї школи буде чайже взглядини власті звернутъ на єю увагу.

такое дерево и зъ отги пошовъ огонь. — Всѣ тѣ шкоды суть по наибѣльшой части, якъ то у насъ звычайно бывае, неузащиеній.

— Именованія. Дирекція скарбу именувала податковыми инспекторами пп.: Кар. Сабуду, И. Анчиковскаго, Юст. Чапельскаго, Юл. Жолтанецкаго и Леон. Ячимрскаго; скарбовыми концепціями именованіи дръ И. Скварчинській, В. Вальтеръ, А. Бабоня, И. Курокъ и К. Чермакъ.

— Впр. еп. дра Ю. Пелеша именувало польске станиславовскe «Товариство Дамъ добродѣйности» своимъ почетнымъ членомъ.

— Упавшій «Заставиничъ закладъ» оголошуе лацацию на заставлений а невыкущій рѣчи, которая буде тревати почавши отгъ д. 3 мая о. р. (вынавши недѣль и свята) бѣдъ год. 9 до 12 рано.

— Тунель земляніи Бескидскому буде пробитъ 29 л. с. м. Буде се трете полученіе Галичини съ Угорщиною, и мае головно зваченіе стратегичне. Зеланію Бескидску збудовано о цѣлымъ рѣкѣ скорѣе, якъ було зъ-разу постановлено.

— Посвяченіе звона. Мин. тыждня насичаѣтъ до соборової церкви въ Переяславѣ изъ заботной п. к. надворной лікарѣ П. Гильцера въ Виноградѣ въ земляніи выбрененный 2100 кр. тажкій давній. Акту посвященія его довершить Проеов, еп. Іоанн при соислуженіи капитула для 7 л. с. м., по чѣмъ піднятіо звонъ на звонницу. Топъ звона повинній и чистий въ гармонію съ большими звономъ церкви. На тѣмъ новомъ звонѣ суть образы св. Іоанна, Іоана, Пр. Дѣви и Хреста Спаса съ слѣдуючими написомъ: «In honorem St. Josephi Patroni Ecclesiae Catholicae fusa impensis Episcopi et Capituli A. D. 1886. (Чому не по руски?) Підома забетокъ, якій мы маємо, есть овже соптній бѣльшій звонъ, якій есть въ Галичинѣ въ фабриці п. Гильцера.

— Зъ добрачина, зъ-подъ Сокола. Злобій люде разсѣюють въ нашихъ сторонахъ поголоску, яко-бы зъ провиніи п. Павла Левицкого, бувшого у насъ въ Добрачинѣ бѣдѣ начальникомъ громады, то громадскій облигаций десь заподѣлися, то такій податки побиралися, якіхъ передѣ въ селѣ не бувало, то громада зоставъ великий долгъ за церкви, которая підѣлачъ єго урядованіи будувалася. Мы низше підписаніи, бувши підѣлачъ урядованіи п. П. Левицкого громадскими радными а декотрѣ зъ насъ и теперъ ними ѿсмо, стоячу въ оборонѣ нарушеною єго честі, заявляемо прілюдно, ѩо наша громада підѣлачъ и поїдае ино одну облигацию, которая заливалася на фондъ мѣщанскої школы и мѣщанский учитель побирає єгъ не земскими %, 62 зр. въ сокальскомъ урадѣ податковомъ. Податки у насъ піднеслися, але зъ пра-чинъ нової таєсції групу. Довгу за церкви громада ійшкого не має, а лаша поодиноки го-сподарѣ мали долгъ въ Банку рустикальномъ, а що въ р. 1884 тії довжники ѡь користею могли перенести до краевого Банку, то цѣла громада за нихъ поручила. Въ часѣ 6-літнього начальства въ громадѣ и комитетѣ церкви п. Павла Левицкого злишивъ у насъ красавій памятки: мурвану звонницу, ново-мурвану церковь и на около вен-паркії мурновану, канцелярію громадску, школу мурвану, читальню, а варешъ за той часѣ не перейшовъ ий найменший кусокъ землї въ жи-довской руки. Повышеній будовы не були намъ у-тахливій, бо користаючи зъ ради п. П. Левицкого, который есть такожъ будовничимъ и власти-тельемъ цегельнѣ, мы спордвали не ино цеглу, яку видѣ потребу до нової церкви выробили, але наївѣть и грузъ до гостинца, который тогды робився; зъ того виплынуло чистого доходу звоньш 3.000 зр. до касы на нову церковь. Такожъ за-являемо податку п. Павла Левицкому за то, ѩо черезъ єго пильне, мудре и совѣтнє занятье, наша мурвана церковь побудована о 6.000 зр. низше єгъ кошторису. Кошторисъ бувъ на 19.800 зр., а насъ збудовану церкви коштує 13.000 зр. Богато працююша Г. Експ. гр. Дѣ-душинскій, за ѩо прілюдну податку єму складено. Що злобій поголоски о п. Левицкому розсѣюються, то перша причина та, ѩо біль віского спо-собу уживать, а люди жідуть не допустити до за-купки групу въ Добрачинѣ, а що бѣльше друга причина, ѩо біль въ р. 1884 запровадивъ склепъ корінний зъ рускої «Нар. Торговлї», а мѣщанский арендарь мавъ такожъ склепъ. Арендарь, видача своїй матеріальній упадокъ, потягнувъ за собою колькожъ живій зъ Кристианополя и подплативъ труникомъ колькожъ поддлегихъ себѣ людей въ Добрачинѣ, — и єгъ того то часу рознеслися подобній поголосокъ по нашихъ сторо-нахъ. Мы підписаніи можемо лише податку зложити п. Павлову Левицкому. Даї Боже, ѩобъ кожде село мало начальника такъ благою о до-бро громады, якимъ бувъ у насъ п. Павло Левицкій! — Добрачинѣ, 14. л. цвѣтня 1886 р. — Ад. Гильцеръ, душнастъръ и радный; Ор. Рубчакъ, учитель и радный; Сем. Пилищукъ и Степ. Мусій, б. радний; Іл. Канцеръ и Гавр. Годзікъ, радний въ 9 го-сподарівъ.

— Холера шириться въ цѣлой Італії на ново. За одну добу підмерло на холеру въ Венеції 24 особи. Въ Кюджа и Каварнare заслабо двое лю-дей. Въ Еріндії и въ околицѣ підмерло вже колькожъ особъ.

— Добрий вѣсти. С. В. цѣсарь дарувавъ: громадѣ Грушевицѣ, п. львівскаго, на направу школы 50 зр. и громадѣ Пинкії, п. мостишкаго, на будову школы 100 зр. — У одного селянина въ Бѣбрѣ знайдено фальшивий срѣбрій гульденъ. — Въ цѣлой Англії упада д. 13 л. с. м. великихъ спіїг. — Холера въ Італії шириться безнастіано. — Въ Скілловѣ, п. львівскаго, скрадено господарство Вас. Стоцкаго, п.ару коней и вѣтъ вартости 260 зр. — Видѣтъ Рады п.ов. въ Турії розширує конкурсъ на посаду п.ов. дѣлничного зъ платнem 1000 зр., ѩо речинцемъ

до 1 л. маї. — Цѣсарь потвердивъ соймову у-хвалу що-до роздѣлу сѣль: Ізятина и Тывони въ нов. ярославовѣкъ и Медведівка та Полісъ, въ нов. бучацкѣмъ, на 4 самостійній громады. — О. Кл. Сарниції виїхавъ минувшого тыждня до Риму. — Помінаніе богослуженье за упокой б. п. о. Григ. Гуменого отголжила мин. тыждня матропол. капітула въ церкви св. Юра. — П. М. Яворскій, откриває въ Коломыї руку тор-говлю и молочарю. — До Видѣлу касы ощадності въ Коломыї выбрано мѣжъ иными п. Кульчицкого Тая-жъ піданица ку-шила на лікціації село Дебеславцѣ за 50.000 зр.

— Въ одній костелѣ въ Норвегії знайдено стару дуже добре заховану книжку написану на високовихъ табличкахъ що въ XIII дмъ вѣцѣ. — Дръ Смолка вернувъ ачера зъ Видѣла до Львова. — Въ Путятичахъ, коло Рогатина, збожеволіла жінка убила 13-літньу дочку и що хотѣла убить стару матеръ, але таї утекла. — Въ А-памѣ замулено 442 христіанъ и одного овіаще-ника. — Въ селѣ Борбіцахъ, на Буковинѣ, за-ышала газа колько людій; удушилися двѣ жінки. — Синь гієтскаго кедва написану по французскій велике дѣло о стариннѣ и новочасовѣ арабійской литературы. — Е. В. цѣсарь дарувавъ погорблцамъ громады Чуківъ, п.ов. самбірского 400 зр. — Архікн. Альбрехтъ повернувъ зъ Мостию до Видѣла. — Въ часѣ розрхубѣть въ Бельгії погибли 10 вояківъ, а 34 єсть тжако раненыхъ; зъ ци-вильныхъ погибли до 240 особъ, а раненыхъ єсть 257. — Страшний вихоръ шалѣвъ оногди въ Сантеліанѣ въ Америцѣ; 67 людей отратило житїе, а дуже много єсть раненыхъ. — Доно-вилочивъ єврода одного члена до ради п.ов. звоницю зъ групи мѣсть єврода въ Ярославлю дна 26 л. маї. — Іо. Смеречаньскій, писарь гром. зъ Печерної, повертаючи нетверезий въ ночи зъ Залѣщиками, уточнивъ єкімъ въ рѣцѣ. — Над-стражникъ скарбовий зъ Дуклѣ, Андр. Мазгай, вертаючи ціаній въ ночи бѣгъ товариша, упавъ у млынівку, де була дуже мѣлка вода, але бітъ, не могучи піднестиася, уточнився. — Польске то варіюю литературу видає илюстрований ал-манахъ «На погорблцѣ Стрия» въ 10.000 примѣрникахъ. — У Львова скалѣчиє царуликъ при голеню бороды одного урядника, которому підѣлачъ пріянула небезпечна рана и грозила гангреною, такъ ѩо треба було оперувати цѣле лаце.

Вѣсти зъ Апартхії Львівської.

Презенту: 1) на Наварію, дек. щарецко-го, надавъ ординарія п. Стан. Алексіевичу, со-труд. при церкви св. Петра и Павла; 2) на Го-родище, дек. терноп., добрѣвъ п. Ром. Ляндеръ.

Кан. інституцію на Потокѣ, дек. рогат., одержавъ п. Іоан. Величковскій; п. Алекс. Уля-нцкій на п.ар. Ланбѣць, дек. скальского; п. Іо. Шандровскій на п.ар. Олекончукъ, д. стрыйского.

Сотрудництво одержавъ п. Софр. Сосенко въ Звенигородѣ, д. бобрецкого; Іоанъ Филипповскій, прив. сотрудникъ при церкви св. Параскевії въ Львовѣ; Филим. Авдійковскій въ Небыловѣ, д. перегинського; Теоф. Горнікевичъ въ Роздолѣ. Завѣдательство одержавъ п. Петро Петрацкій въ Надѣгдачахъ, д. роздольського.

Ведомій оо.: Ник. Олекончукъ яко завѣд. Ку-тиць; Теодоръ Прачукъ яко завѣдатель Городища; Іоан. Івановичъ яко завѣдатель Драгаївки.

Митроп. Консисторія вставляє до прези-діїї намѣстництва о згоду на канон. інституцію п. Стан. Алексіевича на Наварію, Ром. Ляндеръ на Городище, и приплива до вѣдомості резигнаціи о. Алео. Наливайка на Голоско въ надала завѣ-дательство Голоска о. Володимиру Борисевичу.

Презідіїї намѣстництва годито на канон. інституцію о. Ник. Хоркаго на Милошовичѣ въ о. Андрея Грибъ на Ольховку.

Додатокъ особистий удѣляє намѣстництво зъ фонда реліг. о. Іларію Квасницкому въ сумѣ 100 зр. до квіца 1887 р.

До канон. інституції на Луку малу за-вѣзовану о. Вол. Колянівскій зъ Чехъ.

Декретъ на катихити въ мужескій и жен-ской школахъ 4 класовихъ въ Рогатинѣ одер-жавъ п. Ярос. Стеткевичъ, сотрудникъ.

Вѣсти зъ епархії Станиславовской.

Канон. інституцію на Олешевѣ, дек. син-тильського, одержавъ п. Валер. Лукавецкій, п.ар. въ Трбіць, а на Озерны, дек. товмачкого, о. Іоан. Глинській.

ПОСМЕРТНІ ВѢСТИ.

— Марія Варивода, жена Володислава Вариводы, п. к. адъюнкта судового въ Підгайцахъ, упоко-илася тамъ-же. Вічна єї память!

— Тома Нестеръ, учитель при паралельній рус-кій школѣ им. Парамонича въ Львовѣ, упокоївся сими дніми въ Кульпарковѣ. Покойний бувъ ширимъ Русиномъ и пріятелемъ молодежі. Вічна єї память!

— Іосифъ Радишевскій, народный учитель въ Деміївцѣ упокоївся д. 22 л. марта въ 29. р. житїя п. Іосифъ Левицкому. Даї Боже, ѩобъ кожде село мало начальника такъ благою о до-бро громады, якимъ бувъ у насъ п. Павло Левицкій! — Добрачинѣ, 14. л. цвѣтня 1886 р. — Ад. Гильцеръ, душнастъръ и радный; Ор. Рубчакъ, учитель и радный; Сем. Пилищукъ и Степ. Мусій, б. радний; Іл. Канцеръ и Гавр. Годзікъ, радний въ 9 го-сподарівъ.

— Холера шириться въ цѣлой Італії на ново. За одну добу підмерло на холеру въ Венеції 24 особи. Въ Кюджа и Каварнare заслабо двое лю-дей. Въ Еріндії и въ околицѣ підмерло вже колькожъ особъ.

— Добрий вѣсти. С. В. цѣсарь дарувавъ: громадѣ Грушевицѣ, п. львівскаго, на направу школы 50 зр. и громадѣ Пинкії, п. мостишкаго, на будову школы 100 зр. — У одного селянина въ Бѣбрѣ знайдено фальшивий срѣбрій гульденъ. — Въ цѣлой Англії упада д. 13 л. с. м. великихъ спіїг. — Холера въ Італії шириться безнастіано. — Въ Скілловѣ, п. львівскаго, скрадено господарство Вас. Стоцкаго, п.ару коней и вѣтъ вартости 260 зр. — Видѣтъ Рады п.ов. въ Турії розширує конкурсъ на посаду п.ов. дѣлничного зъ платнem 1000 зр., ѩо речинцемъ

ішеницею, якъ міл. року. Симъ пояснюємо собою спекуляцію на звішку цѣни ішеницї по жизняхъ и то не лише на великихъ торгахъ але и у насъ. У Видѣла роблено мн. тыждня угоды на нову ішеницию по 8:63—8:54 за 100 к. Станиславовскій млынъ закупивъ лоцо стація Каланівчина (з Чортковомъ) ішеницию на мѣсяцъ серпень и вересень по 7:50 зр. (лоцо Станиславовъ разомъ зъ фрахтомъ 8 зр.) и заплативъ зъ горы. Інші купці трамаютъ єще въ резервѣ и думають, ѩо удастся имъ закупити нову ішеницию

а якъ 75 кр. дешевше. — На збіжевихъ тор-

говицяхъ панує майже всімъ застос; причиню

єго весняній роботы, близькій свята и бракъ бѣ-

ту на готову муку по великихъ мильахъ.

Місце особовій: Зъ Стрия, Станиславова,

Гусятина, Дрогобича, Борислава, Хирова и Звардо-
ни: о год. 4 мін. 35 по полуздн.

Зъ Гусятина, Станиславова, Стрия, Дрогобича,
Борислава, Хирова, Нового Санча: о год. 1 мін. 25
въ ночі.

Зъ Стрия, Хирова, Загбя и Звардона: о год.
8 мін. 25 рано.

Виписъ зъ розкладу Ѣзды:

важний отъ 1 жовтня 1885.

Приходять до Львова:

Поїзды особовій: Зъ Стрия, Станиславова,

Гусятина, Дрогобича, Борислава, Хирова и Звардо-
ни: о год. 4 мін. 35 по полуздн.

Зъ

